

[Indenrigsministeren.]

sygehusenes ejere, købstadkommunerne, København og amtskommunerne.

Jeg vil gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at i lovforslagets bestemmelser om sygehusrådet står der i § 17, stk. 3, netop, at sygehusrådet skal tilkalde sagkyndig bistand, når forholdene gør dette ønskeligt; men jeg vil understrege, at i det arbejde og under de forhandlinger, der nu må i gang for at finde frem til et bedre fordelingsgrundlag, vil der naturligvis være brug for alle positive kræfter og for alle dem, der virkelig har ideer og forslag at komme med, og jeg vil gerne imødekomme det ærede medlem så vidt, at jeg lover at bestræbe mig for at få disse parter inddraget i forhandlingerne og få de muligheder frem, der overhovedet kan findes. Derfor har jeg stillet ændringsforslaget om lovens revision, og derfor har jeg også stillet ændringsforslaget om de 4,6 mill. kr. Ganske vist kender vi jo ikke størrelsen af beløbet, vi kender kun udgifterne for det sidste år, men vi kan anslå beløbet til 4,6 mill. kr. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at det er en midlertidig ordning for 1961-62. Det er i hvert fald mit håb, og jeg vil stile efter, at man ikke skal blive nødt til at forlænge denne midlertidige ordning for de kommende år.

Jeg siger endnu en gang udvalget tak for det arbejde, det har gjort, og indstiller lovforslaget og de 4 af mig stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Thisted Knudsen: Den højtærede indenrigsminister sagde — vistnok ved en fejltagelse — sygehusbestyrelsen. Den organisation, jeg pegede på, var Sygehusforeningen i Danmark, der varetager samtlige sygehuses forhold, også alle overenskomster; spørgsmålet om tilskud arbejder Sygehusforeningen også med. Jeg erkender, at sygehusrådet i loven er placeret som nr. 1; det skal det også være, men det er Sygehusforeningen, som kommunerne har valgt repræsentanter til, der daglig ordner alle forhold, og jeg vil altså gerne endnu en gang henstille, at man tager Sygehusforeningen med i det arbejde, der forestår.

Indenrigsministeren (Hans R. Knudsen): Jeg håber, at det ærede medlems sidste

udtalelse var et udtryk for, at man netop fra Sygehusforeningens side virkelig har gode forslag at komme med til en løsning af de problemer, vi står over for; hvis det er tilfældet, finder vi nok ud af at få disse forslag frem.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1-12, ændringsforslag nr. 1, § 13, således ændret, §§ 14-20, ændringsforslag nr. 2, § 21, således ændret, ændringsforslag nr. 3 om indsettelse af en ny paragraf, ændringsforslag nr. 4 og § 22, således ændret, *vedtoges uden afstemning.*

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om tåpning.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1045, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 861).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Boye Hansen: Ved første behandling af det foreliggende lovforslag nævnede jeg og andre ærede ordførere forskellige forhold, som ønskedes nærmere belyst gennem udvalgsarbejdet. Det drejede sig bl. a. om idrætsorganisationernes fordeling af tipspengene. Udvalget har modtaget nogle meget omfangsrige redegørelser fra idrætsorganisationerne vedrørende dette spørgsmål. Desværre kan jeg ikke sige, at den skepsis, der har gjort sig gældende med hensyn til fordelingen, er blevet bortvejret. Der må stadig næres tvivl om, hvorvidt det er den mest hensigtsmæssige fordelingsform, der hidtil er anvendt, og om den ud fra et rent idrætssynspunkt er den mest effektive og mest formålstjenlige. F. eks. kan jeg

[Boye Hansen.]

ikke uden videre finde det rigtigt, at der ydes betydelige tilskud til deltagelse i en række større internationale stævner, hvis idrætsmæssige værdi kan diskuteres.

Blandt idrætsorganisationerne findes der jo en del klubber og unioner, som i kraft af store entréindtægter har været i stand til at opsamle betydelige formuer, medens en række andre klubber, som ikke har sådanne indtægtsmuligheder, er økonomisk svage. Det ses ikke af redegørelsen, at der ved den forholdsmæssige fordeling af tipspengene er taget tilstrækkeligt hensyn til disse organisationers vidt forskellige økonomiske status. Men kunne vel også diskutere, om det er mest formålstjenligt, at der gives så store tilskud direkte til administration, som der gøres, og endvidere kan man diskutere det rimelige i, at der gives ganske betydelige tilskud til nedsættelsen af ammunitionsprisen for skytter. Der kunne nævnes en række andre forhold.

Nu er det klart, at der vel kan være forskellig opfattelse med hensyn til enkelthederne vedrørende fordelingsspørgsmålet, men jeg tror dog at turde sige, at den almindelige skepsis, som jeg her har givet udtryk for, stort set deles af hele udvalget.

Den tanke har da også været fremme under behandlingen i udvalget, at man muligvis ved en kommende revision af loven burde indføre et eller andet kontrolorgan eller muligvis opstille visse ændrede retningslinjer med henblik på fordelingen.

Ved første behandling rejste jeg det spørgsmål, om idrætsorganisationernes svagere økonomi bl. a. skyldtes en manglende ajourføring af kontingenternes størrelse. Den redegørelse, udvalget har modtaget herom, viser, at spørgsmålet ikke var ubegrundet, idet det erkendes, at en sådan ajourføring ikke er sket i tilstrækkeligt omfang, skønt Dansk Idræts-Forbunds ledelse stedse har indskærpet underorganisationerne, at dette forhold bringes i orden. Der er således ingen tvivl om, at der i en rimelig ajourføring af kontingentsatserne hos mange idrætsorganisationer ligger en betydelig indtægtsreserve, og jeg tror det vil være klogt, om man søgte at få dette forhold bragt i orden.

Udvalget har også udbedt sig oplysninger om tipskontrollens virksomhed og omkost-

ningerne herved. Det er blevet oplyst, at udgifterne til kontrolnævnet beløber sig til ca. 96 000 kr. om året, heraf 76 000 kr. årlig alene til honorarer dels til statens tilsynsførende, der oppebærer 31 100 kr. årlig, dels til 6 medlemmer af kontrolnævnet, der modtager hver 7 095 kr. Når disse honorarer sammenholdes med den beretning om tipskontrollens virksomhed, som vi har modtaget fra tipskontrollens leder, er det, i hvert fald for mig, lidt vanskeligt at se det rimelige i disse honorarers størrelse, når henses til den beskedne indsats, der ydes herfor.

I øvrigt finder jeg ikke anledning til at gøre yderligere bemærkninger ved anden behandling. Som det fremgår af udvalgets betænkning, er der fuld enighed om at gennemføre lovforslaget, ligesom der er enighed om, at loven bør tages op til revision, såfremt idrættens andel af tipsmidlerne falder væsentligt under det, der påregnes ved lovændringens gennemførelse. Jeg vil gerne udtale min anerkendelse af den vilje, der fra alle sider i udvalget har været for at nå frem til denne enighed, og på mit partis vegne anbefaler jeg lovforslaget til vedtagelse uændret.

Ib Thyregod: Ved lovforslagets første behandling nævnte jeg, hvad der var afgørende for venstres stilling til disse spørgsmål i forbindelse med tipsloven. Denne lov har været til behandling nogle gange i folketinget, og vi er af den opfattelse, at det af hensyn til den gavnlige betydning, idrætten har, er ønskeligt, at der sikres idrætten en rimelig andel af de beløb, der fremkommer gennem tipstjenestens overskud.

Jeg nævnte ved første behandling, at vi i og for sig var indstillet på den tanke, at hvis tipstjenestens overskud falder fremover, som det er tilfældet i øjeblikket, skulle man søge at nå frem til en fast ordning, således at der også fremover var sikret idrætten et beløb omtrentlig svarende til det, der er sikret den gennem det foreliggende lovforslag, knap 5 mill. kr. Der har ikke i udvalget kunnet opnås enighed herom, men det er derimod i udvalgsbetænkningen anført, at der er enighed om, at loven skal tages op til fornyet revision, såfremt yderligere fald i tipstjenestens overskud skulle medføre, at idrættens andel i overskuddet blev væsentlig mindre.

[Ib Thyregod.]

Det er i øvrigt min opfattelse, således som også det ærede medlem hr. Boye Hansen gav udtryk for, at tipsloven senere må tages op til revision. Der er i udvalget fremkommet en række oplysninger, som det vil være rimeligt at se nærmere på, bl. a. med hensyn til spørgsmålet om fordeling af tipsmidlerne, og det spørgsmål vender vi altså tilbage til.

Jeg vil gerne nævne i den forbindelse, at det også har været væsentligt for os, at støtte til de kulturelle formål blev sikret, og der er for så vidt sket en vis forøgelse af de kulturelle formåls andel i dette overskud, samtidig med at idrættens andel er blevet forøget derved, at landsdelsorkestrenes tilskud er gået ud. Der er således mulighed for, at begge formål sideordnet kan tilgodeses gennem tipstjenestens midler. Som jeg har nævnt, mener jeg imidlertid, at vi senere må tage hele tipsloven op til overvejelse.

Ninn-Hansen: Målet med dette lovforslag har jo været at forbedre idrættens økonomiske vilkår, og mit parti medvirker gerne hertil. Vi mener, at arbejdet inden for idrætten er så værdifuldt for hele samfundet og for de unges opdragelse, at det fortjener støtte. Det er også formålet med hele denne lovgivning, hvor store betænkeligheder der end kan knytte sig til den, at man gerne herigennem vil give idrætten en støtte.

Når idrættens andel i overskuddet ikke længere kan være det, man håbede på ved revisionen for nogle år siden, er det også naturligt at ændre fordelingen. Det er jo ikke således, at der er mindre brug for penge i idrætsklubberne i dag til hele ungdomsarbejdet. Vi ved, at ungdomsarbejdet er blevet større, stadig flere unge og børn går ind i idrætsklubberne, og vi ved også, at konkurrencen over for idrætsklubberne er blevet større, fordi man desværre har fastholdt de statsunderstøttede klubber igennem ungdomsskolelovgivningen. Der er altså god begrundelse for at ændre loven, men

vi havde, som det ærede medlem hr. Ib Thyregod nævnte, gerne set, at man nu på længere sigt havde fastlagt støtten til idrætten.

Jeg nævnte ved første behandling de ønsker, vi havde om at sikre 5 mill. kr. til idrætten og i øvrigt lade det være således, at idrætten skulle have halvdelen af overskuddet. Vi synes, det ville have været bedre og rigtigere, om man på den måde havde sikret idrætten. Vi var forhandlingsvenlige med hensyn til den øvrige del af overskuddet, om man skulle lade det indgå i statskassen — det ville vel være det sundeste — således at det blev finansudvalget, der kontrollerede fordelingen til de andre gode formål, som i dag får støtte af de midler, der kommer ind gennem tippingsens overskud. Det havde vel også været rettest at få fastlagt størrelsen af støtten til idrætten, så man derved forhindrede i at tage det skridt, som nogle af os har på fornemmelsen vil være finansministerens næste, nemlig en præmieforhøjelse.

Jeg har haft lejlighed til tidligere at høre den højtærede økonomiminister taler med hensyn til, hvor meget spil vi skulle sætte i gang her i landet, og det har gjort indtryk på mig at høre den højtærede økonomiminister med rette sige, at det gode, idrætten er, ikke må stå som noget, der beforder yderligere spil her i landet, hvad der jo kunne blive resultatet af en præmieforhøjelse. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det skulle man have tænkt på noget før!). Vi tænker altid på det, højtærede økonomiminister, og tror på, at vi kunne have forhindret det, som økonomiministeren også frygter, hvis den højtærede økonomiministers partifælle og i flere henseender efterfølger, den nuværende finansminister, ville have medvirket til at gennemføre den lovændring, vi har foreslået; men den højtærede minister har måske endnu en mulighed for at få det gennemført. Når vi tog vort forslag tilbage, skyldtes det, at vi alle kunne blive enige om, at hvis idræt-

[Ninn-Hansen.]

tens andel skulle falde, ville loven blive optaget til revision, og vi takker finansministeren for tilsagnet herom.

I forbindelse med de bemærkninger, jeg har gjort om præmieforhøjelse, vil jeg gerne anmode den højtærede finansminister om at meddele, at dette tilsagn om revision af loven, hvis idrættens andel skulle falde, også betyder, at man ikke administrativt forhøjer præmierne uden at spørge folketinget om det. Så bliver der mulighed for på en rimelig måde at fastlægge, forhåbentlig efter de retningslinjer, vi har foreslået, idrættens andel, så det bliver en varig andel.

Det ærede medlem hr. Boye Hansen gjorde nogle bemærkninger om den almindelige skepsis, der skulle være i udvalget over for fordelingen og over for idrættens anvendelse af midlerne. Efter de oplysninger, vi har fået, har jeg ikke noget grundlag for skepsis; men jeg vil gerne tilføje, når nu det ærede medlem hr. Boye Hansen rejser spørgsmålet, at vi er alle sammen klar over, hvad hensigten med disse midler er, nemlig at de skal bruges til ungdomsarbejde, og hvis finansministeren har indtryk af, at midlerne ikke bliver anvendt på den rigtige måde, er det finansministerens ansvar. Det vil ikke være rimeligt, hvis vi forlader en lovgivning, som vi er utilfredse med af kontrolmæssige grunde, og fordi det, der er formålet med loven, ikke sker fyldest. Hvis den højtærede finansminister ikke i øjeblikket gennem den udformning, loven har, har de tilstrækkelige muligheder for at føre kontrol, er vi villige til mellem anden og tredje behandling at drøfte indføjelser af bestemmelser, der giver finansministeren mulighed for at føre denne kontrol. Men der skal ikke være nogen tvivl om, at i det øjeblik, folketinget overgiver en lovgivning til administrationen, er det denne administrations og den pågældende ministers ansvar, at den fornødne kontrol føres, således at lovens formål bliver opfyldt. Det er i sidste instans ikke andre end finansministeren, der har ansvaret for, at der føres den rette kontrol.

Grethe Philip: I betragtning af de meget betydelige beløb, der årlig tilfalder idrætten

af tipstjenestens overskud, er det sikkert den almindelige indstilling i befolkningen, at det også vil være rimeligt, at der føres et vist tilsyn med anvendelsen af disse midler, bl. a. hvad angår retningslinjerne for fordelingen af midlerne og med henblik på at undgå urimelig store udgifter til repræsentation o. lign.

Jeg har ikke ønsket hidtil at insistere på, at en udvidet kontrol med idrætsorganisationernes økonomi etableres ved denne lovgivning, men hvis der, som jeg forstod på det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, er grundlag for det samt for at opnå en bred tilslutning til det ved en drøftelse i udvalget efter anden behandling, vil jeg i hvert fald meget gerne deltage i en sådan forhandling.

Skræppenborg-Nielsen: Jeg tror, jeg tør sige med sandhed, at alle partier i det høje ting ser med velvilje på idrætslivet i Danmark og meget gerne vil støtte det inden for rimelige grænser. Det kan somme tider være lidt svært at være ordfører nr. 5, for det sker jo, at de tidligere ærede ordførere tager en hel masse af det stof, som man også gerne ville beskæftige sig lidt med. I dag har det indlæg, det ærede medlem hr. Boye Hansen kom med, taget brødet ud af munden på mig, og jeg skal ikke gentage, hvad det ærede medlem sagde, kun sige, at jeg er enig med ham i hans betragtninger om, at tilskuddet til administrationen synes at være for stort. Jeg er også enig i det ærede medlems betragtninger over lønnen til statens tilsynsførende på 31 100 kr., når det samtidig vides, at der er en årlig arbejdstid på ca. 761 timer; det bliver en timeløn på ca. 40 kr.

Jeg nævnte ved første behandling, at det var min opfattelse, at tipsordningen blev indført her i landet for at gavne idrætten, og jeg sagde samtidig, at så syntes jeg, det var lidt urimeligt, at staten fik de største indtægter ved denne tipsordning. Nu har vi fået lejlighed til at se, hvad staten tjener på tipsordningen, og for regnskabsåret 1960 viser det sig, at alene tillægget på de 5 øre pr. række gav staten en indtægt på 10 571 000 kr., og at 15 pct. af de indskudsbeløb, som spillerne betaler, gav staten 7 928 000 kr., d. v. s. at staten er den

[Skræppenborg-Nielsen.]

tjener mest på tipningen, idet den i året 1960 har tjent 18 500 000 kr. på tipningen.

Jeg er ganske klar over, at det er et spørgsmål, som vi bør se lidt nærmere på ved senere lejlighed, og at det ikke kan løses på en eneste gang.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Finansministeren (Kjeld Philip): Der har, forstår jeg, i udvalget været almindelig enighed om, at det var rimeligt at give dette beløb fra tipstjenesten til idrætten. Jeg deler denne opfattelse, og jeg deler også den opfattelse, som er kommet til orde fra flere af ordførerne, at der kan være grund til at føre en vis kontrol med, hvortil pengene egentlig anvendes. Det er faldet i min lod at være postbud og bringe meget papir fra idrætsorganisationerne til udvalget. Jeg har ikke alene været postbud, men også læst, hvad jeg har bragt, og denne læsning har givet mig det indtryk, at pengene bruges til meget og vel næppe altid til de formål, som nok har været dem, der har været afgørende for, at folketinget har vedtaget denne lovgivning.

Når dette er sagt, vil jeg dog gerne samtidig tilføje, at jeg mener, man skal være meget varsom med at gå ind i et betydeligt kontrolarbejde. Jeg mener, at en oplysningspligt for organisationerne må være en selvfølge; men at gå ind i et egentligt kontrolarbejde af større omfang mener jeg ikke er ønskeligt, også af hensyn til at der dog ikke kan være nogen særlig grund til at gøre sig til bedre vidende end idrætsorganisationerne. Kan vi imidlertid under udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling komme frem til en ordning, hvorved der, uden at der opbygges et egentligt kontrolorgan, dog skabes visse, lidt bedre muligheder for at følge, hvad pengene går til, synes jeg det ville være en god løsning.

Til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen vil jeg gerne sige, at der ikke i øjeblikket foreligger planer om at forhøje præmiebeløbene. Men jeg mener, der er grænser for, hvad vi skal ulejlige det høje ting med. Visse ting må det være rimeligt, når andet

ikke direkte er foreskrevet, at gennemføre administrativt.

Ninn-Hansen: Jeg er lidt forundret over den højtærede ministers svar på mit spørgsmål om en eventuel præmieforhøjelse. Jeg går ud fra, at hvis præmierne skulle forhøjes, måtte formålet hermed være at skaffe midler til idrætten, fordi overskuddet er faldende. Og når vi er enige om en betænkning, hvori der står, at såfremt dette sker, skal loven optages til revision, mener jeg dog, det havde været naturligt, om den højtærede finansminister havde kunnet meddele, at man ikke administrativt ville foretage nogen præmieforhøjelse, men i overensstemmelse med det, der er sagt i betænkningen, ville spørge folketinget herom.

Det forekommer mig mærkværdigt, at man ulejliger tinget med denne sag og har lange drøftelser af den for så senere at ville tiltage sig retten til at gennemføre en præmieforhøjelse, der kan være nok så afgørende i forbindelse med denne lovgivning som det, vi nu har drøftet.

Den højtærede finansminister udtalte, at det var hans indtryk, at midlerne ikke altid af idrætsorganisationerne anvendtes til de formål, der var hensigten. Jeg går ud fra, at den højtærede minister vil søge dette rettet, og jeg vil gerne spørge direkte: mener den højtærede minister ikke, som loven er i øjeblikket, at have tilstrækkelige muligheder for at gennemføre denne ikke omfangsrige, men nødvendige kontrol? Hvis det ikke er tilfældet, må det være, synes jeg, ministerens egen opgave at komme med de ændringsforslag, der kan give mulighederne for denne nødvendige kontrol.

Finansministeren (Kjeld Philip): Som loven er udformet i øjeblikket, mener jeg ikke at finansministeren har mulighed for at øve en sådan kontrol, som det ærede medlem her nævnte.

Med hensyn til en eventuel præmieforhøjelse vil jeg gerne gentage, at der overhovedet intet aktuelt er om dette spørgsmål. Jeg mener i almindelighed ikke, man skal ulejlig det høje folketing med andet end lovforslag, altså ikke med spørgsmål, som er overladt til administrationen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1802, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 833),

Der var stillet 17 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om særlig indkomstskat m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1802, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 833).

Der var stillet 7 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Peter Nielsen: Ved de årlige udvalgsbehandlinger af ligningslovforslaget plejer man altid at modtage en strøm af henvendelser, der alle går ud på, at de, der repræsenteres ved en sådan henvendelse, skal have visse skattebegünstigelser ved fradrag el. lign. Da denne ligningslov først får gyldighed for næste år, selv om den drejer sig om indtægter indtjent i indeværende år,

har der været knap så mange henvendelser som ved tidligere udvalgsbehandlinger; men alligevel ville der snart være fradrag for det meste af indkomstmassen, hvis udvalget skulle imødekomme alle ønsker, og den, der ikke er så heldig at være særlig fradragsprivilegeret, ville da få hele skattebyrden væltet over på sig.

Det er ud fra den erkendelse, at mit parti har været meget tilbageholdende over for ønsker om nye fradrag, idet de som omtalt rammer andre skatteydere. Men selvfølgelig er der områder, hvor udvidede fradrag må synes naturlige og retfærdige. Jeg kan da også anbefale ændringsforslagene nr. 1, 2 og 3, der omhandler enkers og enke-mænds skatteansættelse m. v. Retten til at blive omlignet til fremtidig indtægt udvides nu således, at en sådan omligning kan kræves ved et kvartals begyndelse og ikke som nu kun ved skatthalvårets begyndelse. Retten til omligning foreslås udvidet til også at gælde enkemænd. Når den fremtidige indtægt skal skønnes for en enke, tager man jo de givne indtægtsmuligheder i betragtning. Når ligningen nu kan ske omtrent umiddelbart efter dødsfaldet, vil her ofte forekomme indtægter af engangskarakter såsom efterløn, tantieme o. lign. Det vil næppe være rigtigt at lægge dem til grund for en tænkt fremtidig indtægt; man bør blot medtage indtægter af mere konstant karakter, hvilket også ændringsforslag nr. 3 giver udtryk for. Det ville nok være at gå for vidt, hvis man bestemte, at den art engangsindtægter overhovedet ikke skal beskattes. Der kan være tilfælde, hvor de er af en anselig størrelse, og hvor indtægt og formue i øvrigt er af en sådan størrelse, at det ikke ville være rigtigt at give lempelse, idet en enke eller enkemand jo godt kan komme til at sidde i sådanne økonomiske forhold, at de overstiger, hvad en gennemsnitsskatteyder har. Vor skattelovgivning har i øvrigt så mange muligheder for at lempe ved omligning og ved eftergivelse af skat, at en enke som regel ikke bliver ramt skattemæssigt af sine ændrede forhold. Men at give en generel regel her kan ikke være rigtigt, og jeg må derfor anbefale at stemme imod ændringsforslag nr. 4, der fremtræder som et underændringsforslag til flertallets ændringsforslag nr. 3.